

Mám hravou povahu a dětskou duši...

Herec a zdravotní klaun **Ondřej Černý (40)** prožívá právě šťastné, byť náročné období. V těchto dnech má před sebou divadelní premiéru, na kterou se musel pečlivě připravovat, takže nervozita stoupá. Ovšem tu největší životní roli právě prožívá ve svém soukromí...

Začneme divadelní hrou, která má zítra 12. září premiéru. Představení „To nemyslí vážně, Pavlíčku“ vypráví s nadhledem a vtipem o osudu dramatika a spisovatele Pavla Kohouta. Co prozradíte o své roli?

Hrají zde čtyřicátníka Pavla Kohouta, který se sebekritikou jemu vlastní sleduje vzlety a pády svého života.

Co pro vás bylo při zkoušení hry nejnáročnější?

Nejnáročnější pro mě byl přírůstek do rodiny, protože se mi necelé dva týdny po zahájení zkoušení narodil syn!☺ Ale co se samotných zkoušek týká, tak bezesporu obsáhnout všechna fakta a milníky ve spisovatelově životě a prožít s nimi těch bezmála padesát stran textu naší hry. Ani scénické ztvárnění není vůbec jednoduché, a proto nám na zkouškách nemálo času a úsilí zabrala práce s rekvizitami a vymýšlení, jak s nimi naložit během té či oné představy.

Premiéra se blíží, jste trémista?

Jsem, a to nejen před premiérou. Malou nervozitu prožívám téměř před každou reprízou, také proto mě v divadle zaručeně potkáte vždy minimálně hodinu před začátkem a s textem v ruce.

Jak vy osobně vnímáte osobnost Pavla Kohouta? V čem s ním souzníte, v čem třeba moc ne?

Nemyslím si, že by Pavel Kohout měl být kontroverzní osobností, která by měla názorově rozdělovat společnost, proto ani můj pohled na něj není kritický. Ba naopak oceňuji jeho sebezpyt a hrdost, s jakou ustál všechny své přešlapy, prožl a se stejným zápal

dál tvořil. Myslím, že i přes jeho svazácká léta je to spisovatel minimálně evropského věhlasu, na kterého můžeme být hrdí.

Které další Kohoutovo dílo, ať už jeho hra nebo román, vás nejvíc zaujalo?

Momentálně si užívám jeho poslední dílo Letorosty samomluv s podtitulem Legendy i pravda o rocích 1928–2022.

Jak vnímáte srpen 1968, kdy došlo k okupaci Československa a Kohout emigroval? Je to teď velké téma, i vzhledem k 55. výročí okupace a válce na Ukrajině...

Já pevně věřím tomu, že rok 1968 a s ním spojený vpád okupačních vojsk Varšavské smlouvy bude navždy vnímán, interpretován a hlavně neustále připomínán jako násilný vojenský akt vůči suverénnímu státu, který zničil nebo narušil život několika generací. Následné období nesvobody, kdy se umíralo nejen na hranicích, statisíce lidí na nucených pracích nebo ve vězení, je i s odstupem času neodpuštělné. Připočteme-li k tomu politické procesy padesátých let s Toufarem, Horákovou a dalšími, máme tu jasnou zprávu o tom, že zřudnost komunistického režimu v Československu nesmí být nikdy zapomenuta a zpochybňována.

INFO

To nemyslíš vážně, Pavlíčku

Inscenace s nadhledem a vtípem líčí osud dramatika a spisovatele Pavla Kohouta, muže fascinujícího i rozporuplného, který letos v červenci oslavil 95. narozeniny. Režie se ujala Viktorie Čermákové. Tři různé životní etapy stále žijícího klasika hrají Daniel Toman, Ondřej Černý a Petr Klimeš, v roli osudové ženy alternují Týna Průchová a Tereza Vítů. Více info na www.vrsovickedivadlo.cz

V inscenaci *To nemyslíš vážně, Pavlíčku* hrají (zleva) Petr Klimeš, Ondřej Černý a Daniel Toman

Vizitka

Ondřej Černý (1983)

- Divadelní a televizní herec a zdravotní klaun.
- Po maturitě na gymnáziu prošel skrze JAMU a tříleté angažmá v muzikálovém souboru DJKT v Plzni až ke studiu činoherního herectví na DAMU.
- Po studiích zůstal ve svobodném povolání a hostoval v různých divadlech: Divadlo Na Fidlovačce, Divadlo Na zábradlí, Divadlo Na Jezerce, Divadlo Broadway, Švandově divadle, Městském divadle Kladno, Moravském divadle Olomouc, Činoherním studiu v Ústí nad Labem a na dalších scénách.
- Ve Vršovickém divadle MANA hraje v představení *Slyšel jsem sovu zavolat své jméno*, alternuje jako Jiří v *Čapkově Matce* a svůj nesporný komediální talent osvědčil ve hře *M.A.S.H. a v Mléčném skle*.
- 12. září má v divadle MANA premiéru hra *To nemyslíš vážně, Pavlíčku*.

Krátké výlety do zahraničí si dopřává po celý rok

Na moře a jachtu si v létě vždycky udělá čas

A jsem znechucen z toho, že i v dnešní době zde máme politicky aktivní lidi, kteří tento názor nesdílejí, jako například soudruh Josef Skála.

Mluvíte mi z duše! Ale zpátky ke hře. Jak se vám spolupracovalo s Viktorií Čermákovou, která hru režiruje? Jak jste s kolegy ladili mužskou a ženskou energii?

Nemyslím si, že bylo třeba něco ladit. Ve Vršovickém divadle MANA se vždy sejde skvělý tvůrčí tým a nebylo tomu jinak ani u této inscenace. V dámské společnosti se vždy cítím velice dobře, dokonce bych řekl, že ji vyhledávám více než tu pánskou. Na spolupráci s Viktorií Čermákovou oceňuji především to, jak nás vedla, jaký nám dala prostor pro vlastní nápady. Její trpělivost během zkoušek byla, řekl bych, až velkorysá.

Jaký typ humoru máte rád? A jste „bavič“ a extrovert i v soukromí?

Nikdy bych o sobě neřekl, že jsem bavič

a extrovert. Jsem spíš introvert s hravou povahou a dětskou duší, a pokud to společenská událost přímo nevyžaduje, na veřejnosti se nerad projevuji. Je mi bližší osobnější kontakt s několika přáteli než být středem pozornosti ve velké společnosti. Humor mám rád v mnoha jeho podobách. Vyrostl jsem na Felixu Holzmannovi a Šimkovi se Sobotou, v Plzni se chodilo do divadla na komedie Antonína Procházky, následovala Česká soda, Monty Python. Celoživotně obdivuji filmové mistrovství Louise de Funèse, mám rád hry Neila Simona i Martina McDonagha. Pokud není humor vulgární a jednoduchý, prvoplánově podbízející, větší nou mě nikdy nezklame.

V anotaci o hře se uvádí, že představení odlehčují postavy cirkusových klaunů... To se propojuje i s další vaší prací – působíte jako zdravotní klaun. Jak jste se k téhle práci dostal?

Doslechl jsem se o chystaném konkurzu a jelikož jsem měl mezi zdravotními klauny několik přátel, stačilo pár dotazů, abych se ujistil v tom, že bych chtěl tuto práci opravdu dělat. Následoval poměrně náročný, ale zároveň i neskutečně zábavný konkurz, na jehož konci jsem byl přijat.

Musí umět zdravotní klaun ještě něco navíc nebo něco jiného než běžní herci?

To byla moje první otázka, s kterou jsem se obrátil na své přátele před konkurzem. Neumím kouzlit, žonglovat, hrát na ukulele. Mohu dělat zdravotního klauna? Byl jsem ujištěn, že není třeba žádných zvláštních dovedností. Zdůraznil bych asi to, že zdravotní klaun musí mít čich na humor, jelikož ten je obsažen ve všem kolem nás a my jsme ti, kteří ho s příchodem na nemocniční pokoj musí najít a oživit. Mimo to musí být zdravotní klaun i dobrý a vnitřní partner, jelikož klaunujeme vždy ve dvojici.

Kde jako zdravotní klaun působíte?

A kde berete inspiraci pro své gagy?

Je to před dětmi čistá improvizace, nebo se pečlivě připravujete?

Naše organizace je rozdělená do několika krajských týmů, ten můj působí v západních a jižních Čechách, takže pro představení jeden den klaunuji například v Karlových Varech a druhý den mohu jet do Českých Budějovic. Aby se zamezilo rutinnímu přístupu nebo vyhoření, je maximální počet klauniád v měsíci něco kolem deseti. Samozřejmě jsou i výjimky, jako letní prázdniny, nebo záskoky za nemocné kolegy a kolegyně. Před dětmi je to pak čistá improvizace, ale pouze díky předešlé pečlivé přípravě. Tou mám na mysli školení, workshopy

a přednášky, které jsme povinni absolvovat. Nutno ale dodat, že s obrovským nadšením, jelikož rozsah a úroveň aktivit, které pro nás naše umělecké vedení chystá, je neskutečná.

Jak zvládáte emoce, když hrajete pro vážně nemocné děti?

V první řadě se snažím neuvědomovat si vážnost situace, do které se dítě dostalo. Částečnou bariérou proti realitě jen nám také náš klaunský nos, jenž je naší hlavní a jedinou maskou. S jeho pomocí je na pokoji Dr. Antonín Omdlel, nikoli Ondřej Černý. Ale hroší kůži nemám, a občas to na mě dolehne. Ovšem mnohdy je to spíš smutek a beznaděj rodičů než zdravotní stav dítěte, které si často neuvědomuje vážnost situace, a tak na pokojích s nejvážnějšími nemocmi bývá paradoxně také nejvíce smíchu.

A jak se z takto emočně vypjatých situací nejlépe odreagujete?

Nejvíce mi pomáhá, když se z toho mohu vypovídat. Ať už bezprostředně poté s kole-

gou či kolegyní, nebo následně doma s rodinou. Ale naštěstí takové situace neprožívám příliš často.

Čemu se rád věnujete, když nepracujete?

Není tomu tak dávno, kdy byl mým každodenním koníčkem sport, dokonce jsem měl v jednu chvíli pocit, že jsem výše sportovec než herec. Krátce po vysoké škole jsem se zamiloval do sebeobran a bojových sportů. Poměrně aktivně jsem trénoval brazilské jiu-jitsu a dodnes se k tomuto krásnému sportu hrdě hlásím. Stopku mi udělal až úraz kolena a následně několik operací. Přesto pevně věřím, že se k tomuto sportu jednou opět vrátím. Mimo sport o sobě s radostí říkám, že jsem horal a vášnivý jachtař, což jsou ale bohužel koníčky, které vyžadují spoustu času, a proto v nich nejsem tak aktivní, jak bych si přál.

Co vás první napadne, když se řekne prázdniny? ☺ Měl jste letos volno, nebo jste je měl pracovní?

Prázdniny jsou pro mě synonymem dobrodružství. Díky tomu, že jsem na volné noze, dopřávám si malé cestovatelské zážitky i během roku. Ale teprve v době divadelních prázdnin je čas na delší výlety, které téměř vždy směřují – jak jinak než – na moře nebo do hor. A protože jsem v posledních letech neměl možnost půsbit na žádné letní scéně, i letos byl mou jedinou prací zdravotní klaun.

Jak jste tedy prožil léto?

Máte nějaký nezapomenutelný zážitek z cest?

Jsem čerstvě otec, v květnu se nám s partnerkou narodil syn Eduard, takže jsem prožil to nejkrásnější léto ve svém životě! Hodně času jsme trávili s rodinou na výletech v Brdech, Krkonoších a na Šumavě, koncem září se ještě chystáme do Itálie. Mimo to jsem zvládl jeden týden na moři se svými přáteli. Odtud mám také nejvíce zážitků, ale spíš z plaveb minulých, kdy jsme se nejspíše dostali do krizové situace, jako byla například plavba ve vichřici nebo noční kolizní kurz s nákladní lodí. Dnes už se ale snažím

vést loď mnohem zodpovědněji a podobným situacím předcházet.

Jak vidíte svoji budoucnost za deset let? Je něco, z čeho máte obavy?

Přeju si žít ve zdravé a šťastné rodině, být dobrým partnerem a otcem, dál cestovat a objevovat svět. Pracovně bych se rád více věnoval filmové, televizní a rozhlasové tvorbě. Kdybych tvrdil, že nestojím o trochu té slávy, lhal bych. Ale už teď jsem se svým životem spokojený, takže kdyby se i tak za těch deset let nic nezměnilo, budu dál šťastný. Obavy mám především z toho, co se děje ve světě i bezprostředně kolem nás, ať už to jsou válečné konflikty nebo klimatická krize. A jsem přesvědčený, že to bude zdevastovaná příroda, nikoli války, kdo naši civilizaci jednou zničí. Měli bychom se snažit žít více vědomě, domýšlet následky svého jednání a být co nejvíce v souladu s přírodou, aby tu jednou našim dětem po nás něco zbylo. Jediné obrát od konzumní společnosti zpět k přírodě by nás ještě mohl zachránit.

Na co se teď nejvíc těšíte? Pracovně i soukromě?

Pracovně se nejvíce těším na nadcházející sezonu ve Vršovickém divadle MANA. Po zmiňované premiéře To nemyslíš vážně, Pavlíčku mě zde čeká další jistě krásné zkoušení, tentokrát s režisérem Ondřejem Zajícem. Bude to hra Woodyho Allena Zahraj to znovu, Same. Těším se i na nejistou volné nohy, kdy se o sebe musím neustále starat, i na to, kdy pak zazvoní neznámé číslo a já dostanu nabídku nové práce. A na co se těším v soukromí? No jednoznačně na každý nový den se svojí rodinou, ať už ho strávíme na cestách, u rodičů na venkově nebo doma v Praze.

A ještě na závěr, slyšíte doma nebo v práci podobně jako v té hře „pokárání“: To nemyslíš vážně, Ondřeji? ☺

To zrovna ne, ale doma velice často slyším: „Lásko, už neklaunuješ!“ ☺

„Jako zdravotní klaun Dr. Antonín Omdlel rozesmívám nemocné děti už třetí rok...“